

ROMÂNIA STRĂFUNDĂ

de Liviu Cangeopol

Într-o declarație referitoare la dosarele de Securitate ale mărimilor popești, smulsă de reporterii de la BBC cunoscutului doctor în istoria odioasei instituții, Marius Oprea, acesta a declarat: *“Degeaba au fost desecretizate, pentru că nimeni nu le-a văzut. Există posibilitatea ca înalții ierarhi ai Bisericii care au lucrat înainte pentru Securitate acum să lucreze pentru servicii și din acest motiv dosarele lor au fost ținute la secret.”* Declarația pune într-o nouă lumină atât ciudățenia încăpățănării tuturor elementelor implicate de a da în vileag urâta colaborare cu încopitul braț al revoluției bolșevice, cât și aparenta inutilitate a campaniei demascatoare care a zguduit suflarea patriei în a doua jumătate a anului trecut.

Până să ajungem la concluzii, vom face, totuși, un ocol. Prin moartea Patriarhului Teoctist, locul din capul bisericii naționale a rămas descoperit. În vederea umplerii sale, a fost declanșată o campanie electorală, la finele căreia un corp elector, format din prelați și mireni, îl vor desemna pe următorul Prea Fericit. Cu toate că, teoretic, ca Patriarh poate fi ales oricare dintre cei aproximativ 30 de membri ai Sfântului Sinod, inițial, în cursă s-au înscris doar Mitropolitul Moldovei, Daniel, și cel al Olteniei, Teofan, sprijiniți, fiecare în parte, de tot atâtea tabere. Părerile presei, interesate ori distante, au fost împărțite cu generozitate ca la ușa cortului: unii atacau un candidat, în timp ce alții îl împoșcau pe celălalt, spoiind artistic zidirea sfintei instituții într-o descreșterea respectului general și anemizarea credinței.

În mod ciudat – deoarece tema este eludată cu prudență de fiecare dată când cineva o aduce în discuție -, unul din criteriile de departajare a fost considerat a fi apartenența smeritelor fețe la hoarda colaboratorilor Securității. Diferite glasuri ale societății civile au propus verificarea la sânge a sfințiilor lor prin arhivele puse la dispoziția CNSAS, ca Biserica națională să aibe parte de o conducere neșantajabilă. De unde și spovedania de mai sus a dlui Oprea. Cum poate era de așteptat, forul conducător s-a opus din răspuțeri.

Zilele trecute, cotidianul *Ziua* a publicat un material în care se anunța că, din surse demne de crezare, deși anonime, Mitropolitul Teofan al Olteniei este pe cale să-și tempereze ambiția de a candida pentru funcția supremă în Biserică, pe motiv că ar fi fost șantajat de reprezentanții taberei Mitropolitului Daniel al Moldovei cu angajamentul pe care l-a semnat cândva în favoarea Securității și detrimentul enoriașilor. Nimic surprinzător pentru unul care este de mult convins că foarte puțini preoți, mari sau mici, au scăpat din ghearele persecuționare ale brațului înarmat al comunismului băștinaș. Numai că surpriza abia acum se ivește: în caz că Mitropolitul Olteniei se decide să sucombe, locul său va fi luat spontan de Mitropolitul Clujului, Bartolomeu Anania.

Nu știm cât de colaborator o fi fost Mitropolitul Teofan (reporterii de la *Ziua* susțin că angajamentul său a rămas neonorat – deși orișicât!), în schimb cunoaștem de ani buni ce-a făcut din fragedă tinerețe legionară agentul extern al DIE, Bartolomeu cel dezbinătoriu de mitropolii exilate și interne, degrabă fesenist susținătoriu și neobosit diversionar cu ceasloavele în mână. Demn de remarcat că și asupra Mitropolitului Daniel planează suspiciuni de colaborare cu organul diavolesc, măcar de nevoia definitivării studiilor sale teologice în Occident, într-o vreme în care Securitatea nu slobozea învoire de plecare decât pentru oamenii ei de încredere.

Până acum, o serie de înalte fețe duhovnicești au fost demascate ca purtând epoletii peste sutană și centirom sub patrafir. Unii au negat, alții au fost demascați de povara evidențelor, Mitropolitul Corneanu s-a recunoscut singur, în timp ce Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, s-a declarat doar parțial activ, din patriotism și fără să fi făcut nici un rău (încă nu s-a arătat vederii noastre turnătorul care să fi comis ceva reprobabil).

Mai multe trompete ale opiniei publice au sărit adesea pentru a face gard viu în calea demascărilor, considerând că biserica națională este supusă unui atac purtat de forțele interesate s-o vadă slăbită și căzută la pat. Până acum, aceasta a constituit singura apărare a crimei preoțești perpetuate în România de șase decenii. În realitate, Biserica a fost lovită de comunism, prin Securitate, iar singurele agenturi străine implicate au fost cele rusești. Fără slăbiciunea preoților și mai ales a ierarhilor, Biserica ar fi rămas în picioare, în ciuda atacurilor.

Nu numai biserica ortodoxă a fost supusă diabolizării forțate, ci și cultele neoprotestante. Recent, reverendul Ioan S. Pop a făcut cu mâhnire următoarea declarație: *“Din Arhivele CNSAS și ale Departamentului Comunist al Cultelor rezultă pregnant că, înainte de 1989, toți cei 7 Lideri ai CEPEX-ului Cultului Penticostal și toți cei 5 președinți de Filiale-Comunități Regionale cât și cei 35 de Pastori Județeni au fost trădători și colaboratori activi ai Securității Comuniste, ai Organelor P.C.R. și ale Departamentului Comunist al Cultelor, producând mari deservicii, rușine onoarei Evangheliei, Bisericii lui Christos și lui Dumnezeu!”*

Daniel Mitrofan, un tânăr cercetător de la București, a publicat nu demult un volum, “Pigmei și uriași,” bazat pe o serie de dovezi pe care le-a putut aduna (cu multe bețe în roate puse de salariații CNSAS), din arhiva privind colaborarea liderilor bapțiști cu organele distrugerii naționale. Ne vom mărgini să adăugăm că Daniel Mitrofan a fost nevoit să-și sisteze lucrările la cel de-al doilea volum, fiind “ajutat” în luarea deciziei de instituția desemnată prin lege și gargară publică să facă lumină.

Redau mai jos reacția unui pastor baptist la citirea volumului demascator al colaborării confrăților cu Securitatea: *“În România comunistă a fost un război ideologic pus pe desființarea creștinismului. Ca la război, fiecare mai greșește și în “tranșee”, în propria tabără, dar nimic nu se compară cu “spionajul pentru inamic”, cu “fraternizarea cu dușmanul”. Așa ceva este pedepsit cu Curtea Marțială și cu execuția.”*

Ce te faci, însă, când Curtea Marțială are de executat în totalitate componența tuturor conducerilor cultelor religioase, de la Biserica Ortodoxă și până la Martorii lui Iehova? N-ar însemna asta decapitarea tuturor formelor religioase ale neamului? Dacă procesul ar fi implementat brusc, răul provocat ar fi mai mare decât binele primenirii. Responsabilitatea cade pe umerii celor care au împiedicat desfășurarea acestui proces în anii scurși de la evenimentele în urma cărora Ion Iliescu și ai lui au început instantaneu să-și facă cruce. Alegerile patriarhale de la mijlocul lunii septembrie ar putea fi ocazia mult așteptată care să ducă la numirea unui Întâistătător curat (în măsura în care măcar un singur candidat întrunește criteriul neîntinării securiste). Fără această minimă primenire, care s-o aducă în tabăra lui Dumnezeu, Biserica va muri.

Revenim la problema desecretizării. Deoarece, potrivit prevederilor legii, colaboratorii rămași activi nu pot fi deferiți disprețului public, dosariada de anul trecut a avut un scop bine definit: forțarea foștilor colaboratori să facă cerere de reactivare, pentru a scăpa de amenințarea demascării. Probabil că obiectivul a fost atins, din moment ce nimeni, de la Vlădică la Opincă, nu mai bate monedă pe tema foștilor colaboratori.

La 18 ani de la ocultarea comunismului clasic, în tenebrele subterane România a rămas aceeași. Dar decăderea perpetuă și tot mai greu de recuperat de la suprafață este urmarea directă a celor din străfunduri. Ignorând una, o trăiești pe cealaltă.